

Udenrigsministeriet.

København, den 7. november 1949.

Oversættelse.

Mr. Hoffmans tale i OEECs råd mandag den 31. oktober 1949.

Det er nu 15 måneder siden, jeg havde den ære at møde dette råd. I dette tidsrum er der i Vesteuropa sket i sandhed forbavsende fremskridt i genopbygningen af produktionen indenfor industri og landbrug. Dette fremskridt skyldes arbejde — hårdt arbejde af millioner af europæere. Dette er den menneskelige historie bag den tørre statistik over produktionens forøgelse.

Vi hilser med bifald det gode resultat af Deres bestræbelser. Vi i Den Økonomiske Samarbejdsadministration og De i Den Europæiske Økonomiske Samarbejdsorganisation har lært hinanden godt at kende. I samarbejdet med Dem om vore fælles opgaver har vi fået stor respekt for OEEC, og vi nærer dybe venskabelige følelser overfor organisationens medlemmer. Det er mig en stor glæde at være her, og jeg er glad for at se repræsentanter for den tyske republik tilstede som ligestillede medlemmer af Deres organisation.

Jeg taler i dag til Dem som en beundrende ven af OEEC.

Siden 1947 har vi gjort både kommunisterne og andre kynikere til skamme ved at bevise for det første, at vi i fælleskab med held har kunnet påbegynde Vesteuropas økonomiske genrejsning, for det andet at vi kunne stå sammen om at skabe grundlaget for sikkerhed mod angreb på vort atlantiske samfund. Vi har set frygt vige for håb. I dag beder jeg Dem om at forvandle håb til tillid.

Det europæiske genopbygningsprogram er nu snart nået halvvejen. Tiden er inde, hvor man omhyggeligt må overveje, hvad der yderligere skal gøres for at holde det allerede vundne terræn og for at være sikker på, at de vitale nødvendige videre fremskridt også finder sted. Vi må nu vie alle vore kræfter til to store opgaver. Disse opgaver er for det *første* at bringe ligevægt i Europas dollarbalance, således at Europa kan købe de råmaterialer og andre varer, som betyder beskæftigelse og højere levestandard. For det *andet* — og det er for at udtale dette, at jeg er tilstede her i dag — må vi tage fat på virkeliggørelsen af et vidtrækkende program, der tager sigte på i Vesteuropa at opbygge en mere dynamisk og ekspansiv økonomi, der giver løfte om en fortsat bedring i alle dets indbyggers levevilkår. Efter min opfattelse betyder dette intet mindre end en samordning af de vesteuropæiske landes økonomi.

Den første af disse opgaver kan kun løses, hvis denne organisation og hvert af de deltagende medlemslande tager energiske og effektive skridt. Medmindre der fra nu af og til juni 1952 sker en dramatisk stigning i dollarindtægterne, må Europas samhandel med den vestlige halvkugle bringes til at balancere på et så lavt niveau, at det vil betyde ulykke for Dem og vanskeligheder for os. Den tilpasning af valutakurserne, som fandt sted i september, bereder vejen for en større forøgelse af dollarindtjeningen, men kurstillpasningen er selvfølgelig i sig selv ikke nok.

Jeg vil gerne kort nævne to særlige områder, hvor der kan tages skridt, der synes mig særlig relevante med denne opgave for øje. Det ene vedrører den interne finansielle politik, hvilket også klart er forudset af Deres regeringer. Selvom devalueringen var påkrævet, skaber den nye tendenser til inflation. Hvis resultatet af de for-